

TÉLI MULATSÁG. (Lásd a 87. lapon.)

L. köt. 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. február 9-én.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

— AZT a levelet, melyet Zsombolyi ur és Domokos bácsi oly nagyon vártak, de amelyben aztán sehogy sem telt örömük, maga Domokos bácsi hozta el a postáról. Nem bontotta föl, mert nem neki volt czimezve, de ráismert, hogy kitől jön és úgy hitte, hogy félig-meddig tudja is, mi van benne. Amint Zsombolyiékhoz benyitott, a tornáczon álldogáló Bélához szinte diadalmasan szólt:

— Látod ezt a levelet? No, azt hiszem, mindjárt kapsz jó hirt.

Béla természetesen nagyon feszülten leste, mikor hívják már be apa szobájába, ahová Domokos bácsi a fontos levéllel besietett. De hiába leste, várta, nem hívták; és nagy ideig nem is jött elő sem apja, sem Domokos bácsi. És talán jobb is volt, hogy nem látta őket mindjárt; mert az arcukról nem sok jót olvashatott volna le.

Először Zsombolyi ur olvasta el a levelet. Mindjárt kezdeténél össze ránczolta a homlokát, mire pedig a végére ért, olyan fanyar képet vágott, hogy Domokos bácsi szinte meghökkenve kérde:

— No, no, csak nem valami rossz hir?

— Olvassa maga, kedves bátyám uram.

Az öreg ur elolvasta. A levél így szólt:

»Tisztelt uram! Becses sorai, melyeket a végből intézett hozzám, hogy fiának, Bélának, ártatlanságát derítsük ki, nem leptek meg. Meg tudom érteni, hogy a szerető apának fájdalmas, ha jónak, deréknek vélt fiáról rosszat kell tudnia; még azt sem csodálom, ha könnyen hisz a bü-

nösnek, aki ártatlannak mondja magát. Ámde a bünös furfangos tagadása, miután már megvallotta bünét, semmit sem ér.

Én mint az intézet igazgatója szigorú, de pártatlan vizsgálat után igazságosan ítéltem s éppenséggel semmi okát sem látom, hogy ítéletemen változtassak.

Vannak ismerőseim azon a vidéken és már értesültem, hogy Béla ártatlan üldözöttnek mondogatja magát s arra törekszik, hogy intézetemet rossz hirbe keverje, mint ahol gonoszul bánnak a növendékek. Ha még maradt volna is valami kétségem, ez a viselkedése meggyőz arról, hogy csakugyan rossz indulatu, álnok fiu, aki szenteskedésével ámitja szüleit és ismerőseit.

Ami azt a kulcsot illeti, ki kell Önt ábrándítanom a reményéből, mint ha valami nyomra talált volna. Nem hiányzik semmiféle kulcsom: az íróasztalom kulcsa itt van most előttem. Épp mert szeretem az igazságot, nem engedhetem meg, hogy ártatlanra csak gyanu is háromoljon. Magam is sajnálom, hogy Béla szomorúságot okozott szüleinek is, nekem is; de ő a bünös és büntetése igazságos. Nem fogok tehát bele semmiféle új vizsgálatba.»

Az igazgató végül még arra figyelmeztette Zsombolyi urat, hogy jobb lesz, ha nem hisz Béla szenteskedő viseletének, hanem szigoruan bánik el vele; így biztosabban tereli vissza a jó utra.

Domokos bácsinak, mikor végig olvasta a levelet, szintén megnyult kissé a képe. Nyilván ő sem ilyen feleletet várt. Jó ideig némán bámultak egymásra, aztán Zsombolyi ur szomoruan mondá:

— Ugy látszik, mégis csak igaza van az igazgató urnak. Csalódtunk.

Erre az öreg ur szinte hevesen ugrott föl.

zám.

gát.
tán
ér.
oru,
osan
sem

és
ldö-
rek-
erje,
dék-
két-
ogy
aki
seit.
Önt
ami
ami-
van
gaz-
tat-
n is
zott
s és
bele

mez-
ha
ha-
sab-

asta
épe.
leig
om-

van

föl.

Gyors posta.

— Nem csalódtunk! Az nem lehet! Negyven esztendeig volt dolgom effélékkel. Én csalódnám olyan dologban, amelyet alaposan megvizsgáltam? Az nem lehet! Ismételem! Ha én egyszer azt mondom, hogy ez a szegény Béla gyerek méltatlanul szenved, mert ártatlan: akkor ártatlan is. Punktum!

Zsombolyi ur kedvetlensége közepett is elmosolyodott az öreg ur tüzeskedésén.

— Kedves bátyám uram, mondá, én mint apa csak örvendhetek, ha valaki annyira megszereti a fiamat és annyira bizik a szavában; magam is szeretnék bizni benne. De hát, sajnos, azért még nem mondhatjuk, hogy: »ártatlan, punktum!« Mert mégis . . . mégis . . . hát ha az igazgatónak van igazza?

— Nincs igazza, nincs, nincs! Meghiszem, hogy igen derék, igazságos ember, de alkalmasint elragadta a harag, nem vizsgálta meg a dolgot olyan alaposan, mint én.

— Mint bátyám uram? szólt Zsombolyi csodálkozva. De hát ugyan hogy vizsgálhatta meg alaposan a dolgot, mikor nem itt történt?

Most meg Domokos bácsin volt a sor, hogy mosolyogjon.

— Kedves öcsém uram, nem boszorkányság az, csak érteni kell hozzá. Én pedig effélékben vénültem meg. Ön mint apa csupán azért hiszi Bélát ártatlannak, mert a fiu mindig őszinte és becsületes volt. No, ez szép, de nem elég. Én alaposan meggyőződtem.

— De hogyan?

— Mindjárt megéri. Mivel vádolják a mi kis diákunkat? Ugy-e, a dolog így áll:

Az intézet igazgatója a növendékek serkentésére pályázatot hirdetett egy nehéz dolgozatra; a legjelesebb tanulók közül kettő-három már beadta a dolgozatát, az igazgató elesukta az asztala fiókjába, de Béla kiesente, hogy pajtásai munkáját meglopva, készítse el a magáét. Mikor vissza vitte az írásokat, rajta kapták s hiába mondta, hogy a földön találta, épp csak fölemelte, beléjük sem nézett . . . elítélték, dolgozatát a pályázatból kizárták és őt magát mint tolvajt kicsapták.

— Igenis, így van . . . azaz így vádolják s Béla nem tudja bebizonyítani, hogy ártatlan, mondá búsan az apa.

— Elöttem már bebizonyította, anélkül hogy sejtette volna. Minap, emlékszik ugy-e, magammal vittem erdei kirándulásomra. Mondtam neki, hogy ő is hozzon táskát, melybe a gyűjtött növényeket rakhassuk. A könyves táskáját hozta s amint az erdőben lepihenve rendezgetés végett kiborította a gyűjtött növényeket, a táskafenekéről fűzetke esett ki. Vissza akarta tenni, de kezembe kaptam. No's, ez az ő pályaműve volt. Ekkor kezdtem kérdegetni, vallatni és lassan-lassan elmondott mindent. Hát, kedves Zsombolyi ur, én nem hittem mindjárt ártatlannak; de kezemben volt a módja, hogy meggyőződjem róla.

— Micsoda módja?

— A dolgozata. Nagyon egyszerű mód az. Aki nagyobb dolgozatot, melyben nehéz számítások fordulnak elő, nem a maga emberségéből készít el, csak lemásolja mások munkája eredményét, azt nagyon könnyű megfogni. Nem tudja okát adni, miért írta ezt vagy azt így és nem máskép; nem tudja újra megcsinálni a számításokat; nem tudja elmondani a szabályokat

és a részletes kérdezgetésnél nem tudja a saját művét megmagyarázni. Természetes is, mert nem az ő fejéből eredt, nem érti a tárgyat.

— Ez igaz. De hát aztán?

— Hát aztán én látszólag csak időtölésül végig tárgyaltam Bélával az egész dolgozatát, mondatról mondatra, sőt szóról-szóra. Megexamináltam úgy, hogy bizony hajdan az iskolában kevés tanítványom akadt volna, aki bele nem bukik. De Béla helyt állott minden szóért, amit leirt, meg tudta újra csinálni a legnehezebb számitásokat, pontosan elmondta a szabályokat, a legfogasabb kérdésre is megtalálta a feleletet és kitünt, hogy még sokkal többet is tud, mint amennyit a dolgozatába bele irt. Mondhatom, gyönyörűségem telt a szép eszű fiuban és teljesen meggyőződtem, hogy igazat beszél; semmi szüksége sem volt rá, hogy a mások munkáját meglopja.

Zsombolyi ur örömmel hallgatta az öreg urat, de aztán megint csak elszomorodott.

— Annál fájdalmasabb, hogy derék fiamon olyan szégyen tapad! mondá. Amit kedves bátyám uram most mondott, azzal hiába állanánk elő; azt felelnék, hogy betanítottuk a fiut. Csak az segítene, ha az igazi bűnöst ki lehetne deríteni.

— Ki fogjuk deríteni.

— De mikor az a nyom, amelyre a kulcsban találni véltünk, hamisnak bizonyult!

— Majd megvállik. Még nem értem... még gondolkoznom kell. Nehányszor végig járom az erdőt... ott majd kieszelem. De Bélára is szükségem lesz... csak szólnunk nem szabad még neki.

S amint távozott, a tornáczon türelmetlenül várakozó Bélához oda szólt:

— Még nem jött meg a jó hír. De se baj! El nem marad. Hanem holnap reggel korán kelj föl, Béla fiam, szép idő igérezik, megyünk botanizálni.

Két-három napig úgy látszott, mint ha Domokos bácsi az egész dologról megfeledezett volna. A negyedik napon reggel magához hívatta Zoltánt és így szólt hozzá:

— Szükségem volna a segítségedre valamiben, de úgy, hogy egyelőre senkinek se szólj róla.

— Parancsoljon, kedves bácsi! Szives örömet szolgállok.

— Emlékszel még, ugy-e, arra a kulcsra, melyet a vasuti állomásnál egy fiu elvesztett, te pedig bevitted az irodába.

— Hogy ne? Sándor...

— Lehet. Mindegy. Szükségem volna arra a kulcsra, csak néhány órára; még azt is megmondhatom neked, hogy pontos viasz-lenyomatot akarok róla készíteni s aztán éppen olyan kulcsot csináltatni. De erről jobb, ha nem beszélsz. Amit tenned kellene, az, hogy nekem azt a kulcsot néhány órára megszerezd.

— Szívesen, kedves bácsi, csak hogy nem igen tudom, hogyan? Nem az enyém, nem igen adják ki nekem.

— Talán megteszik. Te bizonyosan ismerős vagy a vasuti tisztviselőkkal...

— Ó, jól ismerem mindnyájokat.

— No's tehát: megkéred őket, hogy néhány órára adják ide a kulcsot, fontos ok van rá. Estére vissza kapják, nem lesz semmi hiba a dologban.

— No, alkalmasint megteszik a kedvéért. Hiszen értéktelen portéka, nincs miért nagyon féltetni. Mindjárt indulok is, a hegyen át félóra alatt oda érek s még ebéd előtt itt lesz a kulcs.

Utnak indult, vissza is tért még jóval
ebéd előtt. De a kulesot nem hozta el.

— Nem adták ide? kérdé Domokos
bácsi meglepetve.

ANYA ÖRÖME.

*HÁROM virágszál egy ágon:
Ó, én édes boldogságom!
Rajtok függ tekintetem,
Mind egyformán szeretem.*

*Nyugodt, szende a középső,
Nevet jobbról az a szélső;
De a balsó sem komoly.
Aján játszik a mosoly.*

*Ébren vagyok vagy álomban,
Ott vannak gondolatomban.
S mert övék lelkem, szívem,
Ők is szeretnek hiven.*

*Karjaimba, mind a három
Drága, aranyos virágom!
Értetek élek, halok —
Édes anyátok vagyok!*

— Nem adhatták, mert nincs ott. Már
jelentkezett és elvitte a tulajdonosa.

— Sándor?

— Nem. Nagyon furesa, amit mondtak. Képzelve kedves bácsi, valami szegény fiu jelentkezett, pontosan leírta, milyen

kulesot vesztett és ráismert, mikor mutatták neki. Már pedig mi mind a ketten jól láttuk, hogy Sándor vesztette el. Igazán nem értem.

Domokos bácsi boszusan ránczolta össze a homlokát.

— Hm! Ez már baj! Én értem . . . azt hiszem, teljesen értem, de az nem segít a bajon. Kisiklott a kezemből . . . most már hogy kaparítsam meg újra?

(Folytatása következik.)

GYORS POSTA.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

MVELET kapott a mama, meg is örült neki nagyon. De megörültek Piroska, Ferike, és Ilonka is. Mert a levelet Anna néni írta és azt jelentette benne, hogy délután látogatóba jön gyermekeivel, Irénkével és Laczikával.

Anna néniék a harmadik faluban laktak s a hideg téli időben csak ritkán jöhettek, mert a néni kissé beteges volt. De hát a ritka vendéget csak annál szivesebben látták.

— Mindjárt irok néhány sort Bódi bácsiéknek, hogy ők is jöjjenek délután hozzánk, szólt a mama.

— Én majd elviszem a levelet, ajálkzott Piroska.

— Én viszem el! mondá Ferike. Jobban illik, hogy fiu legyen a postás. Aztán messze is van ám Bódi bácsiékhoz, a falu tulsó szélén; kivált ilyen hidegben.

— Ó, nincs az nagyon messze, szólt közbe Ilonka. Ha mamácska nekem adja a levelet, megmutatom, hogy negyed óra alatt megjáróm.

Volt tehát három postás is és oly tüzesen versengtek, hogy a mamának kellett megoldani a nehéz kérdést.

— Tudjátok mit? Ez fontos levél, mert a bácsiék megneheztelnének, ha idején nem kapnák a meghívást. Tehát gyors postára van szükség. Piroska mint legöregebb lesz

a postás, elő veszi a szerszámot, ostort, befogja a két tüzes lovat és úgy viszi el a levelet.

— Így már igazán pompás lesz!

Piroska zsebre dugta a levelet. Ferike és Ilonka mint tüzes lovacsákák derekukra kapták a hámot s a gyors posta vig ostorpattogással megindult. Pár percz alig telt bele, már ott voltak a Bódi bácsi háza előtt.

— Így nem ér semmit! Nagyon hamar megérkeztünk.

— Az ám! Még kerülhetünk-fordulhatunk egyet, ráérikünk.

Nem is mentek hát be, hanem elvágattak jobbra, ki a mezőre is. Oly nagyszerű az a jó csipős friss levegő, ha az ember jól fel van öltözve, és szaporán fut! Bejárta a gyors posta a fél határt s végül arra lett figyelmessé, hogy a toronyban delet harangoznak.

— Mindjárt ebédünk, most már siesünk haza.

Amint az ajtóba értek, a mama is így szólt:

— Gyerekek, elég volt a futkozásból. Pihenjétek egy kicsit, aztán ebédünk. Mit mondtak Bódi bácsiéknál? Remélem eljönnek?

Lett nagy riadalom.

— Jaj, a levél! Szépen jártunk! Ott van most is a Piroska zsebében!

A mama egy kicsit boszankodott, de mégis inkább nevetett.

— Hárman, egyesült erővel jelesül elvégeztétek. No fáradtak vagytok, hát csak menjétek be, a levelet majd elviszi a Zsuzsi.

— Nem, nem! Azt nem engedhetjük! Megmentjük a posta becsületét! Most lesz csak igazán gyors posta!

Sarkon fordultak s vigan futva, hamar elértek a bácsiékhoz és otthon voltak, mire a leves az asztalra került. De bizony lihegték és ki voltak pirulva, de nagyon.

— No, nincs baj! De majd jövőre mégis inkább elvégezzük előbb az elvállalt feladatot s csak azután mulatunk.

T É L I

(Képe)

ITT van a szép
Benne Mariska
Rajta fiúk: C
Nem baj, a h
»Gyerekek: n
Int a mama.
Drága anyám
Nyugton a h
Jobbra, ne bal
Fel fel a par
S ha tetejéről
S közben a sz
Azt sose báná
Ujra felhuzzu

A MAGYAR NE

(Képe)

MINAP m
magy
költöz
melye

a mi szép hazá
erről megemlékez
járt eszébe jut a

— De hát mi
szép földön, mi
töztek és elfogl
lanul csak nem le

Persze hogy n
világ volt itt a r
és olyan birod
Árpád alapított

Tudom, min
gyarország térké
kora terület a
hegységétől a c
és Dunáig; má
az erdélyi széls

TÉLI MULATSÁG.

(Képpel a czímlapon.)

ITT van a szán!
 Benne Mariska ül és a Jolán.
 Rajta fiúk: Gyuri és Elemér!
 Nem baj, a hó ha bokáig is ér.
 »Gyerekek: na, na!«
 Int a mama.
 Drága anyánk, érttünk ne remegj.
 Nyugton a házba te vissza eredj!
 Jobbra, ne balra!
 Fel fel a partra!
 S ha tetejéről a völgybe repültünk,
 S közben a szánbul a hóba csücsültünk:
 Azt sose bánd!
 Újra felhuzzuk a hegyre a szánt!

KÉPEK

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETÉBŐL.

(Képekkel a 88., 89. és 90. lapokon.)

MINAP megemlékeztünk arról, hogy magyar őseink honnan és mikor költöztek be ide erre a földre, melyet most Magyarországnak, a mi szép hazánknak nevezünk. És aki erről megemlékezik, annak bizonyosan mindjárt eszébe jut az a kérdés:

— De hát mi volt itt, kik éltek ezen a szép földön, mielőtt a magyarok ide költöztek és elfoglalták? Uratlanul, gazdátlanul csak nem lehetett ekkora darab ország?

Persze hogy nem! Csak hogy egészen más világ volt itt a magyarok beköltözése előtt; és olyan birodalom, amelyet a honfoglaló Árpád alapított, ő előtte itt nem létezett.

Tudom, mindnyájatoknak megvan Magyarország térképe és el-elnézegetitek, mekkora terület az: északról, a Kárpátok hegységétől a déli határon folyó Szávaig és Dunáig; másrészt pedig keletről, ahol az erdélyi szélső határhoz nem igen mesz-

szire esik a Fekete-tenger; a nyugati szélső pontig, Fiume kikötő városunkig az Adriai tenger partján. Ami e széles határok közt van, az ma mind Magyarország. A magyarok bejövedele előtt ilyen nagy ország itt nem állott fenn. A hegység, rónaság természetesen akkor is csak úgy megvolt, mint ma; a Duna, Tisza épp ott hömpölygette a vizét, ahol most; de más nép lakott északon, más délen, ismét más keleten és más nyugaton. Öt-hat független fejedelem közt oszlott meg az a föld, ami jelenleg mind Magyarország.

Egyik-másik tájéknak és lakosainak legrégebbi történetéről nagyon keveset tudunk, míg némely részekről viszont sokat följegyeztek a történetírók még abból az időből is, mikor a magyaroknak még hírét sem ismerte a világ. A mai Dunántul és a mai Erdély ilyen részek.

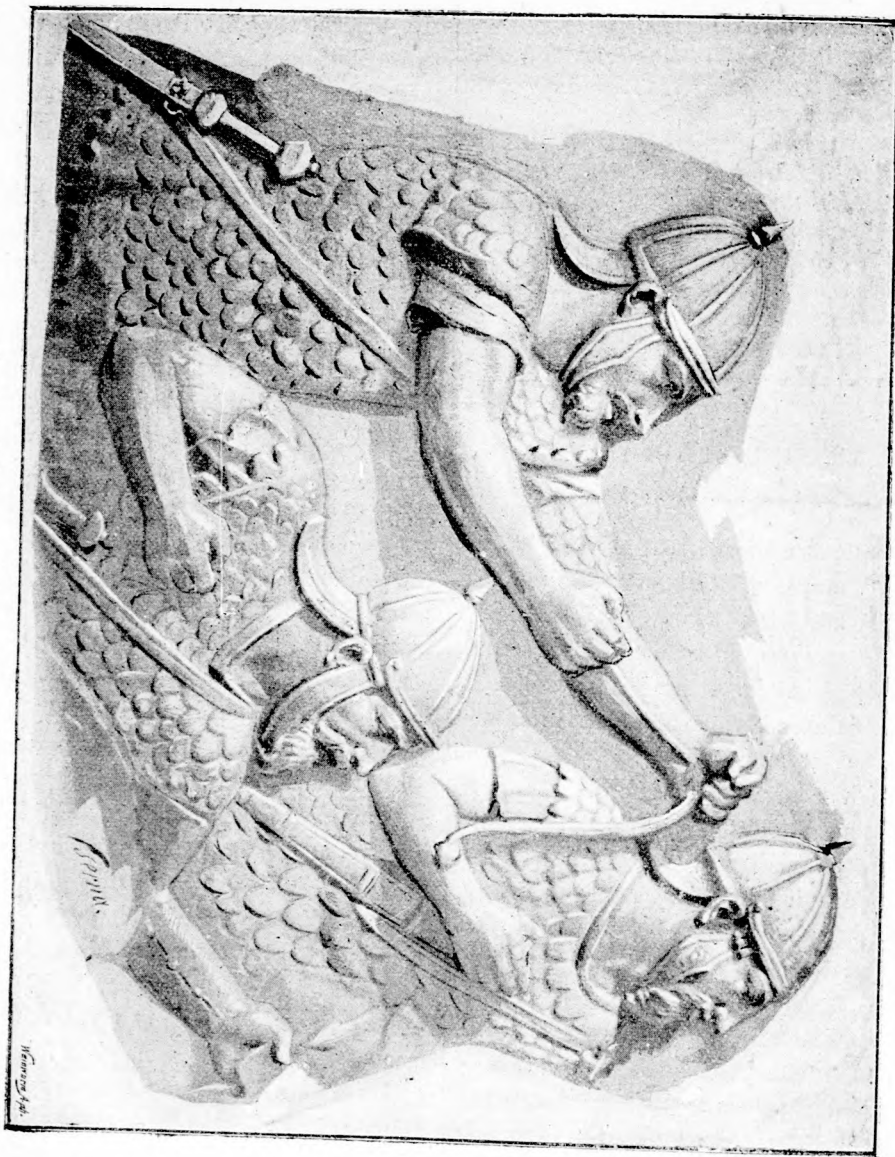
A dunántuli vidék legrégebbi őslakói a panonok voltak, kiket később más népek leigáztak, mignem, éppen Krisztus születésének ideje táján, az akkor hatalmas római birodalom császárai meghódították azt a földet és elnevezték Pannonia provinciának, azaz tartománynak. A határunk mindenütt a Duna folyó volt, hogy ekkép könnyebben védhessék meg a tartományt a Duna és Tisza közt tanyázott szilaj félvad népek ellen. Virágzó városok keletkeztek ebben a római tartományban s a főváros Aquincum volt, a mai Ó-Buda helyén.

Ez nem csak szép nagy város volt, hanem megerősített tábor is, amelyben folyvást nagyobb számu katonaság tanyázott. Mert a Duna és Tisza közti rónaságról az ellenséges népek: a jazygok (jászok), sarmaták minduntalan betörték a római provinciába. Épp e harcok következtében a római történet-

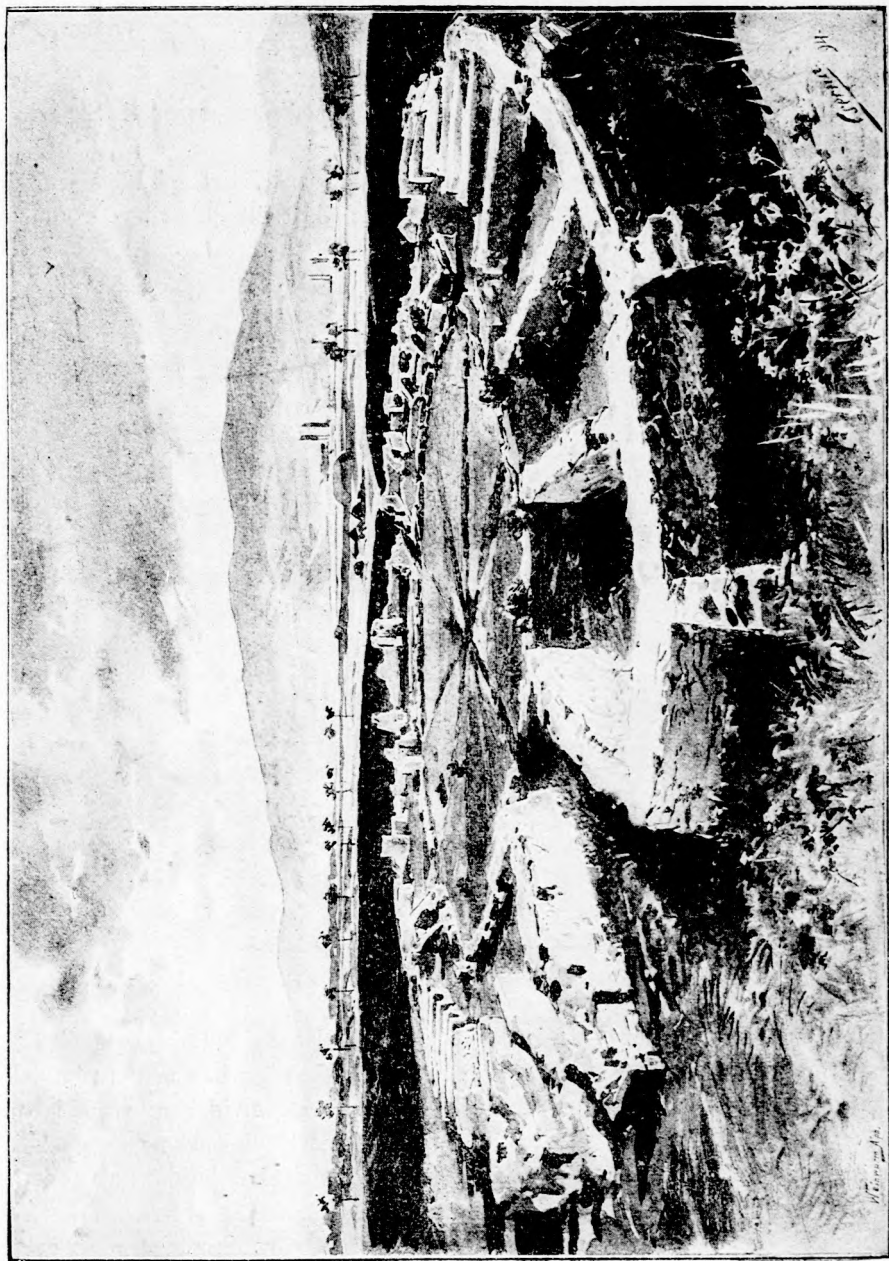
írók itt-ott meg is említették ezeket a szilaj népeket, de bizony nem sokat tudtak róluk. Egyes szobor-műveken is ábrázoltak

ilyen ellenségeket s egyik rajzunk ősrómai dombor-művet mutat, melyen jazyg harcosok vannak feltüntetve.

JAZYG (JÁSZ) = JÁSZ) HARCOSOK.

Aquincumban a rómaiak több száz esztendeig uralkodtak. Már ők is ösmerték a budai hévizeket, fürdőket is építettek; volt nagy szinkörük és általában mivelt élet

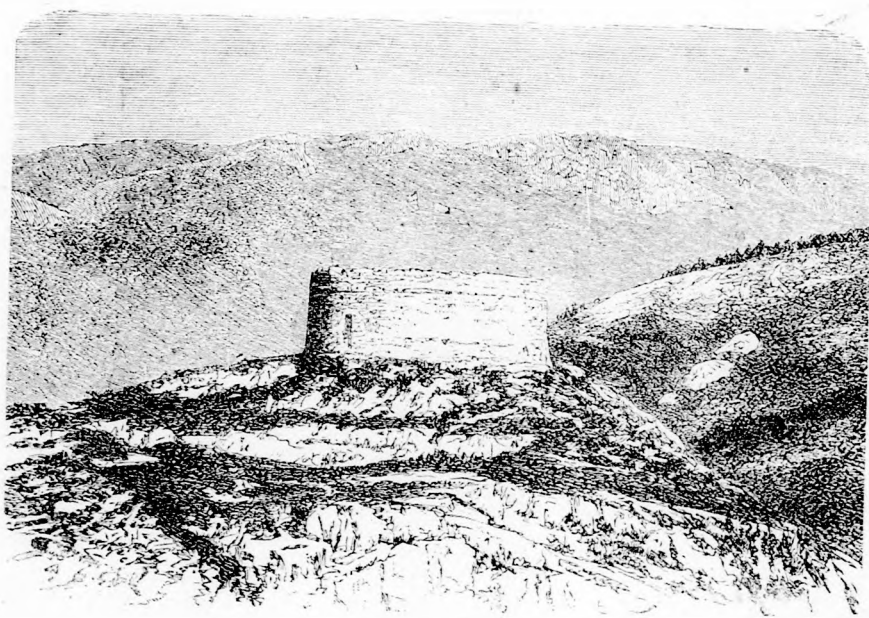
AZ AQUINCUMI SZINKÖR MARADVÁNYAI. (Lásd a 90. lapon.)

folyt akkoriban a termékeny Pannónia tartományban. Ennek már közel kétezer esztendeje, de még ma is láthatjuk az ősrómai város maradványait mai szép Budapest fővárosunk határában. Tudós régészeink kiásták a föld alól a hajdani Aquincum fürdőjének, amphitheatrumának (szinkörének) házainak falait (Lásd a képet a 89. lapon.)

s annyi érdekes régiséget találtak, hogy egész külön kis muzeum telt meg velök.

A mai Győr helyén szintén virágzó római város állott, Arrabona névvel; a mai Szombathely pedig az ősrómai Savaria helyén épült.

A mai erdélyi részek népe szintén római uralom alatt élt akkoriban s ennek a tar-

ŐSRÓMAI ŐRTORONY KRIVÁDIÁNÁL.

tománynak Dacia volt a neve. Itt is sok jelentékeny város emelkedett s köztök Sarmisegetuza volt a főváros, a mai Várhely helyén.

Római régiségeket nagy számmal találnak mai nap is az erdélyi részekben, sőt Krivádia mellett egy hatalmas őrtoronyról azt hiszik, hogy az ősrómai korból való. Kiterjedt a római uralom a mai Temes,

Torontál, Krassó-Szörény megyékre is; Herkulesfürdő gyógyvizét már a rómaiak is ősmerték s az alvidéken »római sánczok« néven ismert töltések nem egyebek, mint kő-utak, melyeket hajdan a rómaiak építettek.

A szép városokból azonban már csak romok álltak itt-ott, mikor a magyarok ide beköltöztek. Mert a magyarok beköltözése

előtt tömörített r...
dor nép...
a hatal...
közepe;
után az...
népek...
ügy ho...

Mikor...
vel a Ká...
öt külö...
Duna...
delem v...
mai Bil...
zár Ma...
az erde...
Vág és...
ben is...
kodott...
mikor...
hallotta...
nagyna...

Volt...
még eg...
nagy...
rokat...
székely...
fogva...
még a...
nak ha...
fel a...
nettud...
hagyom...
azt re...
kaptál...
testvé...
örvend...
idegen...
bércze...
a fő-e...

előtt több száz esztendővel megszűnt a mivelt rómaiak uralma s különböző vándor népek tódultak erre a tájakra. Itt volt a hatalmas Attila hun birodalmának a közepe; a hunok után a gótok, ezek után az avarok telepedtek itt le, de ezek a népek lassanként mind megsemmisültek, úgy hogy jóformán nyomuk sem maradt.

Mikor Árpád vezér az ő magyar népével a Kárpátokon át behatolt mai hazánkba, őt különhöző fejedelem uralkodott itt. A Duna és a Tisza közt Zalán bolgár fejedelem volt az ur; a Körös folyó tájain, a mai Biharmegyében s onnan északra; a kőzár Marót; a Maros mentén a bolgár Glád; az erdélyi részekben pedig Gyalu, míg a Vág és Nyitra táján s a dunántúli részekben is a morva-tót Szvatopluk király uralkodott. Mind-ezek nem igen örültek meg, mikor a magyarok közeledésének hírért hallották; de eleinte nem is hitték nagyon nagyinak a veszedelmet.

Volt azonban ős-régi hagyomány szerint még egy kicsi számú nép itt, mely igenis nagy örömmel fogadta a közeledő magyarokat. Ez pedig az erdélyi részekben élő székely nép volt, mely akkor már régtől fogva ott lakott bérczei közt. Állítólag még az Attila halála után, fiának, Csabának hátra maradt csapataiból szaporodott fel a székely nép, amit azonban a történettudósok nem akarnak elhinni. De az ősi hagyomány nem törődik a tudósokkal s azt regéli, hogy mikor a székelyek hírért kapták a nagy számú és hatalmas magyar testvér-nép közeledésének, rendkívül megörvendének, annál inkább, mert sokféle idegen ellenséges népek közt édegeltek ott bérczes honukban. Zandirham volt ekkor a fő-emberök, a fő-rovó bán vagy rabon bán

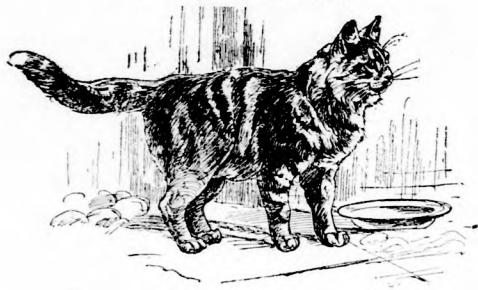
s ennek tanácsára küldöttséget indítottak utnak a magyarok üdvözlésére azzal az izenettel, hogy Árpád vezért ők is fejedelmökké választják. A magyarok táborában természetesen nagy örömmel fogadták a testvéreket és kőre róva (vésve) adták nekik a szerződést, melyet a hét magyar törzs vezérei, még Etelközből, előbbi honukból való elköltözésök előtt kötöttek s melyben kimondták, hogy mindig az Árpád családból fogják a fejedelmet választani. A szerződés hat pontból állt és a székelyek aztán *hatkő-szer*-nek nevezték. A küldöttség haza érkezése után pedig az egész székelység összegyűlt Bondváron és a férfiak karjaikból vért eresztvén a serlegekbe, a véres ital megivásával véres esküt tettek, hogy a magyar nemzettel örömben-búban híven kitartanak. Meg is tartották életre-halálra híven a mai napig.

A székely testvérnépnek örültek ugyan a magyarok, de a messzi bérczek közt élő kicsiny népnek egyelőre nem sok hasznát vehették. Maguknak kellett hosszú, kemény harcokra indulniok, hogy az új hazát megszerezzék maguknak. Miután a vereczkei hegyszoroson át keresztül hatoltak a Kárpátokon és a mai Munkács mellett hosszú pihenőt tartottak, meg is kezdték a nagy küzdelmet, mely hét-nyolcz esztendeig folyt és azzal végződött, hogy Árpád vezér az egész mai Magyarországot elfoglalta.

AZ OKOS CZICZA-MAMA.

— Levél Forgó lácsihoz. —

KEDVES Forgó bácsi! Sokszor olvastam már az én kedves »Kis Lap«-omban érdekes történetkéket állatokról. Most én is szeretnék elmondani egy kis igaz történetkét a mi Selymes cziczánkról.

Forgó bácsi nem ismeri Selymest, hát lerajzoltam (no, a kisasszony is segített egy kicsit) és látni való, hogy a mi cziczánk gyönyörű egy czicza. Nekem igen kedves játszó társam volt, mikor még kisebbek voltunk; azaz, én ma sem vagyok még nagy, hiába czimez a »Kis Lap« kiadó-hivatala kisasszonynak. De Selymesről a mama azt mondja, hogy már öreg czicza. Ugy is kell a dolognak lenni, mert most már nem olyan játékos, mint hajdan, amikor annyit megkarmolázt. Én csöppet sem bántam, ha megkarmolt, hanem apácska ilyenkor mindig boszankodott. Nem is értem, hogyan lehet az, hogy apácska éppenséggel nem szereti a cziczákat?

Mert nem szereti, az bizonyos. És Selymes jól tudja ezt. Jó minapában pedig érdekesen bizonyította ezt be.

Ugy történt az, hogy egy reggel, amint a tornácra kiléptem, Selymest két gyönyörű piczike cziczuskával találtam ott. Az ő fiacskái voltak. Jaj de megörültem!

— No, van megint kis czicza! Ezek majd szeretnek játszani.

Rögtön kerestem kosarat s puha fészket készítettem számukra. Az öreg czicza-mama is nagyon elégedettnek látszott. De bezzeg nem tartott ám sokáig örömünk, mert ott

termett apácska és nagyon kereken és határozottan mondá:

— Mire való ez? Nincs szükség annyi macskára. Elég az öreg. Ezt a két kölyök-macskát el kell pusztítani.

Sirtam, könyörögtem; hiába. Megvallom, duzzogva tértem szobámba s nem akartam látni, mikor a két kedves kis cziczát elviszik.

Nem is láttam, de csodálatos módon más sem látta senki. És mikor apácska számon kérte az udvarostól, elvitte-é a kis macskákat, az udvaros azt felelte:

— Akartam, de mikor elkészültem egyéb dolgommal s oda néztem, nem találtam se nagyot, se kicsit.

Hiába volt minden keresés, a cziczáknak hült helyök volt.

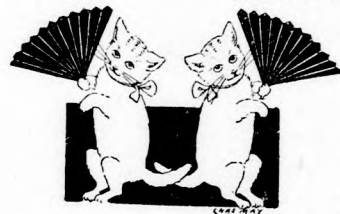
— Megsejtette az öreg Selymes a veszedelmet és elvitte kicsinyeit valami rejtek-helyre, szólt a vén szakácsné.

Nem lehetett kétség, hogy úgy van. Mert e naptól fogva az öreg cziczát is csak nagy ritkán láttuk. Elő került ugyan, nyávogott valóért, de mihelyt jól lakott, eltűnt. S hasztalan volt minden kutatás, nem bírtunk rejtek-helyére rátalálni.

Vagy három hét múlva a cselédek a padláson járván, egyik legsötétebb zugból macska-nyávogást hallottak. Hát ott volt az óvatos czicza-mama tanyája, mindenféle ócska lom mögött. Most aztán elő kerültek, a kicsikék már szépen megnövekedtek s oly kedvesek voltak, hogy nagy öröömre apácska is megsajnálta őket, megkegyelmezett nekik s most két kedves kis játszó-társam van.

Nem akarjuk himni, de én azt mondom, hogy Selymes akkor kiérezte apácska barátságatlan hangjából a veszedelmet és okosan elhárította.

Merlin Anikó.

I L O N K A.

K O C Z K A - R E J T V É N Y.

E	E	E	E	= golyó.
E	E	E	E	= mókus.
F	K	K	L	= tisztító szer- szám.
T	T	T	V	= Attila.

E szavak (illetve név) helyett ha a megfelelő egyen-értelmű más szavakat (illetve nevet) kitáljátok: a megfejtésben azt fogjátok tapasztalni, hogy szélteben s hosszában egyazon eredményt kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüsztig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta *Marryat*, a magyar ifjúság számára fordította *dr. Dulácska Géza*: 94 képpel, kemény táblába kötve.

MÉZNI tessék csak reája,
Erre a gyöngy Katiczára!
Mint a piros kerti rózsza,
Olyan piros az orcája.

Ha az arcza rózsza: — ajka
A piros bimbócska rajta.
S milyen kedves, milyen szende!
Nagyon jámbor baba-fajta.

Bezzeg az ő asszonykája! . . .
Hamis annak a zuzája.
Ő ennek a kerek földnek
Legpajzánabb Ilonkája.

Pajkos! Kimondani merem:
Olyan mint ő, nem sok terem.
De a szive csupa jóság.
Higyétek el, hisz' ismerem.

A bábuka az ölében
Ott csicsigat szelid-szépen,
Mig ő apa karjaiban
Repked mint a rigó éppen.

Tüi-lió, tüi-lió . . .
Hej te kis fekete rigó:
Apa, mama s tesvér csókja
Ó mi édes, ó milyen jó!

AZ IRIGY KATONA.

HÁBORUS világ volt. Ellenség tört az országba, harcolni kellett a haza védelmére. Ilyenkor pedig sokat tűr, szenved a derék katona.

Elszántan lépegetett, élén a kapitányával, egy kisebb csapat, melyet a vezér messzire előre küldött olyan tájra, ahol már ellenséggel találkozhatik. Tikkasztó hőségben, étlen-szomjan s mégis gyorsan kellett a csapatnak gyalogolnia, hogy a kitűzött helyre mentül előbb eljusson.

A kapitány, folyvást éber szemmel fűrkészgetve, lóháton ült s koronként buzdító szavakkal biztatta kitartásra fáradt vitézeit. Hallgattak is rá, de biz' azért mégis csak mind-inkább elfáradtak, és mikor a kapitány újra biztatta őket, egyik katona boszusan szólalt meg.

— Könnyű a kapitány urnak! Volna csak a mi helyünkön!

— Hogyan fiam? Hát nem vagyok az életeken, nem szenvedem én is veletek a hőséget, szomjuságot?

— Igen ám; csak hogy lóháton ül, hát sokkal könnyebb a sorja. Onnan a magasból könnyen beszél.

— Azt hiszed? És talán cserélnél is velem?

— Már hogy ne cserélnék?

A kapitány lepattant a lóról.

— No's, hát ülj te magasban a nyeregben.

Az irigykedő katona nem is habozott sokáig, hanem felült a lóra, a kapitány pedig gyalog szerrel haladt tovább a többi vitézzel.

Nem igen sokáig haladtak így, mikor egyszerre csak lövések dördültek szemközt az erdőből. S a mint a lövések eldördültek, a lóháton ülő katona halálosan megsebesülve bukott a földre.

— Az a golyó nekem volt szánva, szólt a kapitány a többiekhez. Az ellenség mindig arra törekszik, hogy legelőször vezérértől fossza meg az ellenfélt. Ez a szegény irigy legény nem gondolta meg, hogy a magasban nagyobb a veszedelem!

Felült lovára, rohamra vezette csapatát és megfutamtotta az ellenséges csapatot. Aztán tovább mentek, de a katonák közül egyik sem irigyelte többé a kapitányt és nem is kívánt cserélni vele.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 4-dik számában közölt pótló-rejtvény megfejtése:

Kut, Ima, Sár, Lég, Akar, Pál
= *Kis Lap.*

Helyesen fejtették meg: Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Vadas Zoltán, Bügler Paula, Kövesdy Anka, Kreibik Sándor, Bartók Bella, Rosenvald Rudolf, Bódy Ödön, Vizoly Blanka, Okolicsányi Maresa, Zóbel Lajos, Lepel Steike, Szilágyi Évike, Neumann Alice, Rosenberg Ilona, Tölgyi Sándor, Sztáray Andorka (saját irásodat kívánom látni! *F. b.*), Hecht Berta és Géza, Przybilla Jenő, Szelke Hajnalka és Józsi, Klain Zoltán, Schwartz Sándor, Pollák Juliska (írásoddal meg vagyok elégedve. *F. b.*), Horváth Böske, Szilágyi Rózsika, Kiss Erzsike, Weinberger Elvira, Riza és Viktor, Schwimmer Berta, Gallatz Margit és Paula, Beyer Aranka, Bruck Juliska, Wieland Albert, Weisz Erzsike, Donogán Bella, Klára és Katicza (mit értetek azzal, hogy a neveteket ne tegyem alól? Minden megfejtőnek a neve bele kerül a kucsámába s minekutána jól megráztam, akkor huzza ki a fucska a nyertes nevét. Egyik-másik persze alul kerül. Csak nem hiszitek tán, hogy kedvezek bárkinek is? Jobban meggondoljátok, amit irtok! *F. b.*), Marczali Bözse és Póli, Habinay Iván, Soós Aranka, Hautzinger Sándor, Hügel Emma és Jenő, Loránt Ella, Sugár Kálmán, ifj. Rapaics Romeo, Zauner Rikárd, Bölöni Margit, Lám Nelli és Miczi, Hillinger Oszkár, Horváth Gábor, Schönberg Irén, Slachta Margit, ifj. Röck Gyula, Herezeg Ilonka és Albert, ifj. Jákó János, Gombos Ernő, Herzl Antal, Benyovszky testvérek, Wittenberger Ilona, Hirschler Géza, Szent-Ivány Carla, Moezs Ilonka, Eggmann Margit, Böhm Gyula, Goldschmid Vilma és Piroška, Mérey Ágosta, Havas Margit, Harkányi Sándor, ifj. Hofman Viktor, Weisz Angela, Schwarz József és Béla, Saláth Ilona, Badiny Gyula, Fekete Andor, Tomory Mária, Lipták Irénke, Weisz Anikó és Ödön, Máj Robert, Kádebó Kálmán, Platzner Ella és Vilma, Havas Janika (ha Jancsiból *Janka* lettél, annak csak az olvashatatlan aláírás az oka; most is olyan az aláírásod, hogy a soraid részletes magyarázata nélkül ezuttal meg *Fánika* lett volna belőled; tehát: tisztán ird ki a nevedet! *F. b.*), Éder Olga, Bähr Sándor, Steinhübel Ödön, ifj. Dömötör Béla,

Gráner
Uray A
(kinék
Emil.
Aurél,
Natti
Riza (n
Fáy Em
Scheibe
és Mihá
ifj. Lac
bella,
dor, K
Bogyay
Lajos,
riska,
Pali és
Margit,
Erzsike
Herman
Erzsi, L
litz Ha
irs? K
és Piro
Marian
Annika
Feriike,
a sok
o. b.? I
Imre,
Várady
ner E
Platthy
Ordódy
ifj. Mo
és Lacz
jelenés
aki ké
kerül a
fejtők
István
és Pir
Jenő,
Jerta,
nik Il
Gizike,
git és
Borócz
rendes
Körfy
tesiczk
Aurél,
Manhe
Adrián
Gyula,
Jenő,
Antoni
ifj. Kl
Zsigmo
vács I

Gráner Márta, Stefike és Hilda, Kalmár Rózsika, Uray Andor, Hollaky Ferencz, Herczog Mariska (kinek az írása? *F. b.*), Szibenliszt Ida, Magassy Emil, Pessl Lipót, Schiller Frida, ifj. Münnich Aurél, Kövesi Rudi, Szécsi Jenő, Kostyál Ilonka, Natti Klotildka, Jakab Böske és Margit, Knebel Riza (magad írj! *F. b.*), Zsák Irén, Tisch Józsa, Fáy Endre és Árpád, Geyer Stefike, Fried Vilmos, Scheiber Lilla, Berczelly Yerta, Mandel Ibolyka és Mihály, Gutmann Irma, Graefl Paula és Márta, ifj. Laczkovich Béla, Szilágyi Jolán, Fischl Izabella, Kléber Elemér, Salzberger Aranka és Nándor, Klugmann Vilmos, Eckstein Irma és Margit, Bogay Ernő, Klein Arthur, Csizsek Ilona, Groedel Lajos, Kremzir Edith, Alice és Ernő, Tsuk Mariska, Zoltán Veruska, Weisz Béla, Buchwald Pali és Józsi, Rakovszky Zsófia, Markó Ilus és Margit, Haupt-Stummer Leo, Rakita Béla, Lator Erzsike, Hevesy Bella és Oszkár, Vancsó Anna, Herman Marika és Miska, Sárffy Andor, Szilasi Erzsi, Morton Tinike, Horváth Lili és Laczi, Eidlitz Hanzi (beteg vagy talán, hogy czeruzával írja? *F. b.*), Irinyi Szabolcs és Csaba, Fazekas Ida és Piroska, Patterson Margit és Orsolya, Juhász Marianna, Barkóczi István és György, Fövenyessy Annika, Heumann Ödön, Molnár Lajos, Árkosy Ferike, Dely Margit (mit jelent a neved alatt az a sok megpontosított betű: *E. d. st. F. S. D. o. b.*? Igy meg nem értheti senki. *F. b.*), Schreyer Imre, Domán Arthur, Duchon Janka és Józsi, Várady Böske és Zoltán, Kelecsényi Ferike, Zinner Erzsike, Austerlitz Lajos, Záborszky Dezső, Platthy Gyula, Luczianovits Valéria, Fried Emil, Ordódy Irénke és Laczika, Borbáth Lujza és Papi, ifj. Molnár Gyula, Sereghy Izabella, Jurenák Feri és Laczi, Szegedi Ilona (a megfejtést a lap megjelenésétől számított egy hét alatt kell beküldeni; aki később küldi, kockáztatja, hogy már nem kerül az első lajstromba, csak az »utólagos« megfejtők névsorába. *F. b.*), Berényi Irmi, Nékám István és Ervin, Miklya Z. András, Hecht Margit és Piroska, Alexy Elza, Piller Géza, Danielisz Jenő, Schöpf Szerafina, Herzfeld Paula, Horváth Jerta, Rátz Vilma és Ottó, Mihályi György, Hajnik Ilonka és Imre, Nagy Ilonka, Jekelfalussy Gizike, Schöpkes Mariska és Gyula, Somogyi Margit és Jolán, Andreánszky Klára és István, ifj. Boróczy Lajos, Kropf Pistá, Szabó Árpád (jövőre rendezesebb levelet várok. *F. b.*), Nemes Elvira, Körffy Imre, Molnár Ferike, Takách Ilonka, Motesiczky Lénárd, Landes Janka és Jenő, Weisz Aurél, Fáy Erzsébet, Paller Fánika, Krausz Géza, Manheim Lajos, Polgár Imre, Pirnitzer testvérek, Adriányi Jolán és Eszter, Pick Miczike, ifj. Wolff Gyula, Imrédy Kálmán és Károly, Engelmann Jenő, Csicsáky testvérek, Peláthy György, Papp Antonia, Anna és Kálmán, Straširbka Modesta, ifj. Klein Sándor, Szántó Lajos és Zoltán, Koos Zsigmond, Angyal Irma, Barakonyi Erzsike, Kovács Dénes, Fekete Kálmán, H. Kiss Pál, Salamon

Sándor, Bónis Berta, Polgárdi Jenő, Klein Jolán, Angermayer Béla, Heszke Irmus, Farkas László, Szemők Katicza és Maricza, Bolyó Pálma és Károly, Somogyi Zsiga, Vladár Matild és Endre, Willmann Margitka, Ganz Margit, György és István, Hauer Huska, Reif Margit, Lányi Rozika, Kleinschnitz Mariska, Masszi Janika, Kohn Erzsike, Máj Kata (a poczától nem tudom helyesen olvastam-e nevedet. *F. b.*) Spitzer Riza, Berger Aladár, Scharff testv., Gervay testv., Veisz Irma, Taubner Margit, Kiss Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Jekelfalussy Gizike, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*Tannenburgi Róza*, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadóhivatal megküldi.

A »*Kis Lap*« L. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Markó Ilus és Margit, Rakovszky Zsófia, Buchwald Pali és Józsi, Weisz Béla, Bayer testvérek, ifj. Boróczy Lajos, Nékám István és Ervin, Miklya Z. András, Szilágyi Szilárdka, Berényi Irma, Sturm Margit és testv., Kohn Erzsike, Somogyi Margit és Jolán, Abonyi István, Imrédy Kálmán és Károly.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Székely Lajoska. A »*K. L.*«-ban megolvashatod, miképen szerezhetsz bekötési táblát. — **Austerlitz Lajos.** Küldhetsz. — **Lázár Vilma.** A lev. lapon kétszer is emlited, hogy beküldöd a megfejtést, de magát a megfejtést elfelejtetted leírni. — **Kálmán Mariska.** Mint egykor kis lány-korában a mamát, most a mamának a kis lányát is örömmel fogadom. — **Csicsáky testv.** Egyenként és összesen kedvesek vagytok előttem. — **Saláth Ilonka.** A rejtvényedet átadtam a rajzolóknak, tehát sikerült. — **Havas Böske.** Én is azt mondom: jól tette kedves apád, hogy a »*Kis Lap*«-ot járattja neked. — **Vizoly Blanca.** Örömmre szolgál, hogy hivemül szegődtél te is. — **Szilágyi Évike.** Hiszen nem is lakunk mi messze egymástól. Bejöhethetnél akár minden héten. — **Szinyei-Merse Jenő.** Nem az én pápaszemem volt homályos, hanem az írásod kusza, amit csak kiváló személyek engedhetnek meg maguknak, lévén az ő nevek ugyanis országosan ismeretes. Ha mind a kettőtöknek csak az az egy elmésség jutott az eszetekbe, megirhattátok volna egy levélben is. (Ez már Annának szól). — **Nándor és Zoltán.** Mért csupán a keresztnévetekkel iratkoztok alá? Hiszen még több Nándor és Zoltán van köztetek. Ez az oka, hogy a megfejtők közé nem sorozhatlak be, amire különben sem tarthatnátok számot, mert hanyag és piszkos levelet irtatok. Kéréstekkel, hogy a Nándor változtassék át Sándorra, forduljatok a *kiadó*-hivatalhoz, amelyhez nincs köze a

szerveztői hivatalnak. — **Bartók Bella.** Már bizony most megkértünk vele. — **Baranyai Zoltán.** Hát azt üzenem neked, hogy nincs mit üzenem. Meg vagy elégedve? — **Weiss Aurél.** A levedett kedves tudomásul veszem. — **Lám testv.** Majd a »Rejtelmes kulcs« után. — **Kövesdy Anka.** Csak érdemleges kérdésekre válaszolok. A gyöngé irást nem veszem rossz néven. Az én olvasóimat olybá tekintem, mint ha gyermekeim volnának. — **Müller Erzsike.** A mamádnak igazza van. A képrejtvényed megfejtése: »téntálalás«. Pedig csak »tálalást« akartál, ugy-e bár? — **Mayer Géza.** Nálatok igazán rég otthon van a »Kis Lap«, ami nekem természetesen igen jól esik, mert fáradozásaimnak sikerét látom benne. — **Beyer Aranka.** Én is veled örvendek. — **Bruck Juliska.** A rejtvénykérd nem szabatos. — **Wallfisch Irénke.** A szíves megemlékezést viszonzom. — **Ida néni.** Roszcsont Ferké maga is? No ez már igazán meglepő s alig várom, hogy az urfi művét elolvashassam. — **Ludikár Carola.** Mentül sürűbben írsz, annál szívesebben veszem, csak legyen mindig valami mondani való, mint pl. ebben a te első leveledben, amely nekem tetszett. — **Bähr Sándor.** Igazi kiforrott írásod van, csak egy kissé kényelmes: csupán vékony vonásokat vetsz; pedig a kézírásnak igazi kifejezést a vékonyval váltakozó husosabb vonások adnak. Ad 2: két hetenkint. — **Hardt-Stummer Bettina.** A pótló rejtvény abból áll, hogy a pótolandó szónak magában is, a pótlással is legyen értelme. A te mondatodban csak az egy »él« szónak van értelme 12 közül. — **Kövesi Rudi.** Alapjában igazad van. De az ilyen réven már megkötött ismeretséget tán még sem illik ilyen ridegen megszakítani. Végre is, az a másik az ő érdeklődését, vonzódását akarta kimutatni. Az ilyesmi mindig hálára kötelez. — **Paller Fánika.** Ha jók (s azt tartod, hogy sikerültek) bátran beküldheted. — **Molnár Ferike.** Nagyon is könnyűeske. — **Kohn Erzsike.** Huszonöt éve, hogy kériktől tőlem. De én nem tartom illendőnek, hogy a magam arczképét közöljem a »Kis Lap«-ban. — **Ordódy Irén és László.** Minden megszakított olvasmányoknak az a sorsa, hogy türelmetlenül várják a folytatását. De már ebbe bele köll törődnötök. Már azért is jó az ilyesmi, hogy megtanuljátok a békeséges várakozást. Hát László mikor ír nekem levelet? — **Salzberger testv.** A rejtvény sikerült. Némi szükséges egyszerűsítéssel besoroztam. — **Schöpf Szerafina.** A tündérmese is, ha tanulságos, bele talál a gyermeki olvasmányok keretébe. A jó erkölcs megkedveltetésére mindenha kedvelt és sikeres eszköz volt a mese Aesopustól kezdve maig. A rejtvény kockáiba osztott betűket összeolvasva, csak egy irányban kapunk értelmet. Pedig legalább is két irányban: balról jobbra s fölülről lefelé kell valamely értelemnek kiderülnie. Ha a te »K. L.« példányodnak azt a számát, melyet az a kis lány kézzel s bronz-festéssel bemázolt, a vizes

ecsettel nem bírtad megmenteni: jelöld meg s kéréseddel fordulj a kiadó-hivatalhoz. Ha van még fölös példány, megküldi. — **Herzfeld Paula.** A »Rejtelmes kulcs«-ot megelőző két elbeszélésnek hőse leány volt. Illik már most fiura is keríteni sort. Meddig nyulik egy-egy beszély s mikor lesz annak vége, fölösleges kérdezősködés. Szíves érzelmeidnek nyilvánítását örömmel fogadom s köszönettel viszonzom. — **Csáky testv.** Hibátlan rejtvények, de kitalálná a kis cziczátok is. Valami fogasabbat küldjétek! — **Koller Elvira.** Hogy nincs egy magyar mesés könyvetek sem, kár. Pedig százával terem ám a gyönyörűnél gyönyörűbb mesés könyv. Az »Athenaeum« könyvkiadó hivatala, mely pompás mesés-könyveket adott ki, kértedre szívesen küldi meg ifjusági könyveink czimsorozatát. Azokból válogathatsz. Én nem küldhetek, mert nekem nincs. — **Kánitzter Pista.** Rendben lesz. Fogadd és add át szíves köszöntésemet. — **Straširibka Modesta.** Nem jártam még Árvában s eszerint kérdésedre nem válaszolhatok. A sikerült levelezés öröömre szolgál. — **H. M.** A művecske megjelent, de sorát kell várnia. Kérem a szerzője keresztnevét. — **Iryni Szabolcs és Csaba.** Sokad, nagyon sokad magatokkal vagytok, akiknek apja vagy mamája kiesi fiu-, lány-korában elibem járult, ami egy 25 éves lapnál nem is megy csuda-számba. A kockarejtvény szabatosnak látszik, de mert megfejtését nem küldöttétek be, el köllött hánynom. Lássam egöszben. A másik rejtvénynek az a hibája, hogy nem magyaros. Ugy-e bámultok, hogy ilyet mondok olyan két gyerek szemébe, akik híres magyar ösök nevét viselik. De a magyarnak nincsenek *szemeis*, csak *szeme* van. S ha egy a szeme, akkor *fél* szemü. Azonképen *almákat* sem ismer a mi nyelvünk, csak *almát*. A többesével csak akkor élünk, ha meg akarjuk különböztetni az egyestől. Nem valami idegen forrásból merítették azt a talalós mesét? Soraitokat különben kedvtelve olvastam. — **Lucziánovits Valeria.** Áldjuk a jó Istent, hogy nagy baj nem esett. — **„Fél X“.** E rejtvény beküldőjét figyelmeztetem, hogy nevét kifelejtette a levele alól s így kérésén el nem igazodhatik a kiadó-hivatal. *Ehhez* is forduljon, ha választ akar. — **Motesiczky Lénárd.** Levelező-lapodon a postabélyeg olvashatatlan, a keltezés helyét meg nem irtad meg. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST SZERETNE:

Saláth Ilona (B.-Csaba, Fő-utca), Felléry Jolánkával. — Szent-Ivány Carla (Mácaza, Zemplén vm.) Moesz Ilonkával.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: Szirmai Erika és Loránt 1 frt., Bügler Paula 1 frt. Wenckheim Erzsébet 4 frt., Feuerman Teréz 30 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyekre juttatom.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten